

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA I RESOLUCIONS DE LA GAIP

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

SALA PRIMERA

1. [Sentència](#) de 26 d'octubre de 2023, C-307/2022, de la Sala Primera del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en matèria de **protecció de dades de caràcter personal**.

El TJUE ha resolt la qüestió prejudicial per a la interpretació dels articles 12.5, 15.3 i 23.1.i del Reglament 2016/ 679/UE , del 27 d'abril de 2016, en el context d'un litigi sorgit a Alemanya en relació amb la negativa d'un dentista a facilitar al seu pacient gratuïtament una primera còpia del seu historial clínic.

La sentència estableix que d'acord amb la interpretació dels articles 12.5, 15.3 i 23.1.i del Reglament 2016/679/UE, els metges estan obligats a facilitar als seus pacients una primera còpia del seu historial clínic sense necessitat de justificació i sense que puguin imposar-se a l'interessat l'abonament de les despeses del lliurament per protegir els interessos econòmics del facultatiu. Així mateix, afirma que aquest dret comporta també el d'obtenir una còpia íntegra de tots els documents que figurin en la seva història clínic quan resultin necessaris per comprendre les dades personals i verificar la seva exactitud i exhaustivitat, incloent-hi els diagnòstics, les proves, els resultats dels exàmens, avaluacions mèdiques i altres tractaments o intervencions practicades.

SALA SISENA

2. [Sentència](#) de 12 d'octubre de 2023 (C-57/2022), de la Sala Sisena del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en matèria de **dret al gaudi de vacances retribuïdes**.

El TJUE resol una qüestió prejudicial i interpreta l'article 7, apartat 1 de la Directiva 2003/88/CE relativa a determinats aspectes de l'ordenació del temps de treball.

La sentència afirma que s'oposa al dret europeu i, més concretament, a l'article 7.1 de la Directiva 2003/88/CE una normativa interna dels estats membres que permeti l'exclusió del dret de vacances anuals retribuïdes i no gaudides pel període de temps comprès entre l'acomiadament i la readmissió.

En aquest sentit, l'esmentada sentència assenyala que el treballador il·lícitament acomiadat i posteriorment readmès en el seu lloc de treball, no pot perdre el seu dret al gaudi de les vacances anuals retribuïdes per un període de temps comprès entre la data d'acomiadament i la data de la seva readmissió, ja que si bé durant aquest temps no va realitzar treball efectiu al servei de l'empresari, no va ser per causa imputable al treballador.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

3. [Sentència](#) 127/2023, de 27 de setembre, del Ple del Tribunal Constitucional, recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern contra la imposició de **condicions en l'explotació de recursos de liti** per la Junta d'Extremadura

El TC ha estimat el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern contra els articles 2, 3 i 4 del Decret llei 5/2022, de 3 d'agost, del Govern de la Junta d'Extremadura, pel qual s'estableixen mesures urgents necessàries en la regulació de l'aprofitament de recursos minerals de liti.

La sentència considera que els articles impugnats vulneren la competència exclusiva de l'Estat en matèria de bases de règim miner i energètic, establerta a l'article 149.1.25 de la CE.

A més, afegeix que regular que el tractament i el benefici metal·lúrgic i mineralògic dels recursos de liti es realitzi en l'àmbit territorial de la Comunitat Autònoma d'Extremadura suposa introduir una limitació geogràfica al principi de llibertat d'empresa, que no està justificada per raons imperioses d'interès general, per la qual cosa afirma que els preceptes impugnats també incorren en inconstitucional en vulnerar l'article 5 de la Llei 20/2013, de 9 de desembre, de garantia de la unitat de mercat.

4. Sentència de 25 d'octubre de 2023, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual desestima, per majoria, el recurs d'inconstitucionalitat presentat per més de cinquanta diputats i diputades del Grup Parlamentari Popular contra l'RDL 9/2021, d'11 de maig, pel qual modifica el text refós de la Llei de l'estatut dels treballadors, aprovat per RDL 2/2015, de 23 d'octubre, per garantir els drets laborals de les persones dedicades al repartiment en l'àmbit de les plataformes digitals.

Hi ha vots particulars dels magistrats Ricardo Enríquez Sancho, Enrique Arnaldo Alcubilla, Concepcion Espejel Jorquera i César Tolosa Tribiño.

5. Sentència de 27 d'octubre de 2023, del Ple del Tribunal Constitucional. Recurs d'inconstitucionalitat en relació amb el Reial decret llei 14/2021, sobre **reducció de la temporalitat en l'ocupació pública**.

El Ple del TC ha desestimat, per unanimitat, el recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de cinquanta diputats i diputades pertanyents al Grup Parlamentari de Vox del Congrés dels Diputats contra la totalitat del RDL 14/2021, de 6 de juliol, de mesures urgents per a la reducció de la temporalitat en l'ocupació pública.

El recurs d'inconstitucionalitat es basava en la sol·licitud dels recurrents de la declaració d'inconstitucionalitat de l'RDL en considerar que vulnerava l'article 86.1 de la CE, per no concórrer les circumstàncies de «extraordinària i urgent necessitat» que justificaria l'aprovació de l'RDL ja que no deixa de ser una norma excepcional, tota vegada que s'aprova pel Consell de Ministres sens perjudici d'una posterior ratificació, i per considerar que l'esmentat RDL vulnera els límits materials establerts en l'esmentat article 86 de la CE en afectar el dret fonamental previst a l'article 23.2 de la Carta Magna.

La sentència descarta que l'RDL impugnat hagi infringit l'article 86.1 de la CE ja que el Govern en la memòria d'impacte normatiu i, posteriorment, en el debat i votació de la ratificació de l'RDL, ha satisfet suficientment la càrrega d'explicar i raonar que concorren les circumstàncies d'extraordinària i urgent necessitat que el va portar a aprovar l'RDL.

A més, el TC aprecia l'existència d'una relació d'adequació de les mesures adoptades i la situació d'urgència.

El TC també afirma que del contingut del precepte impugnat resulta que la norma recorreguda no porta a terme una regulació general del dret fonamental d'accés a la funció pública ni de contingut essencial (article 23.2. CE).

SALA PRIMERA

6. [Sentencia 91/2023](#), d'11 de setembre, recurs d'empara 5905/2020, de la Sala Primera del Tribunal Constitucional, en relació amb la vulneració del dret a la **tutela judicial efectiva en matèria de costes processals**.

La Sala Primera del TC, sent ponent Cándido Conde-Pumpido, estima el recurs d'empara declarant que ha estat vulnerat el dret de la part de demandant d'empara a la tutela judicial efectiva sense indefensió, acorda restablir-la en el seu dret i, en conseqüència declara la nul·litat de la interlocutòria impugnada i retrotraure les actuacions al moment immediatament anterior al pronunciament de l'actuació judicial recorreguda en empara.

La sentència estima que la interlocutòria que imposa les costes processals a la recurrent en empara i la resposta judicial en relació amb les costes processals pot ser qualificada, en termes jurídics, com manifestament irracional i irraonable. Malgrat haver estat declarat d'ofici el caràcter abusiu de dues clàusules del contracte de préstec hipotecari, l'incompliment parcial del qual va donar lloc a l'execució, la resolució impugnada no va fer imposició de costes processals a l'entitat bancària aplicant l'excepció al criteri de venciment objectiu previst a l'article 394.1 de la LEC, consistent en l'existència de seriosos dubtes de dret.

La sentència estableix, d'una banda, la necessitat de respectar el principi d'efectivitat del dret europeu en aplicar en aquest àmbit les normes nacionals sobre costes processals; i, d'altra banda, l'efecte dissuasor que sobre els consumidors poden tenir els costos del procés judicial en què es pot fer valdre el caràcter abusiu de les clàusules contractuals no negociades.

SALA SEGONA

7. Sentència de 23 d'octubre de 2023, de la Sala Segona del Tribunal Constitucional, **recurs d'empara contra la decisió de la Mesa del Congrés dels Diputats que va confirmar el veto pressupostari del Govern.**

La Sala Segona del TC va dictar per majoria una sentència en la qual desestima el recurs d'empara interposat per la portaveu del Grup Parlamentari Popular davant l'acord de la Mesa del Congrés dels Diputats de 20 d'abril de 2021, pel qual es va acordar la no procedència de la presa en consideració pel Ple del Congrés de la proposició de llei relativa a la creació de l'Autoritat Independent de Recuperació Econòmica i la millora de la governança dels Fons Europeus de Recuperació.

La sentència assenyala que l'acord de la Mesa –en considerar que el Govern amb una motivació suficient i no arbitrària, ha aportat explicacions per les quals entén que la iniciativa tindria impacte pressupostari directe, especificant les partides pressupostàries en vigor que resultaven afectades–, ha verificat correctament i de manera adequada les funcions de control que li corresponen a l'hora de valorar les disconformitats del Govern en la tramitació de les iniciatives parlamentàries.

Així mateix, afegeix que el Govern no s'ha limitat a acceptar sense més la disconformitat del Govern, sinó que ha verificat el que és un control parlamentari reglat de naturalesa tècnico-jurídica, allunyat de qualsevol judici d'oportunitat política, sense que –com pretén la part recurrent– li hagués estat possible substituir el criteri del Govern pel pretès pel recurrent d'empara.

Aquesta sentència no va ser adoptada per unanimitat, ja que el magistrat Enrique Arnaldo Alcubilla ha emès un vot particular, en entendre –com també sostenia la Fiscalia– que la correcta aplicació del cànon constitucional en relació amb el veto pressupostari previst a l'article 134.6 de la CE hauria d'haver portat a estimar el recurs d'empara.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

8. [Sentència 1271/2023](#), de 17 d'octubre, de la Secció Segona de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria de **taxes i preus públics**.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional interposat per ASISA contra la sentència del TSJ de Madrid, recaiguda contra la resolució de la Junta Superior d'Hisenda de la Comunitat de Madrid, desestimària de la reclamació econòmica administrativa relativa a la liquidació de preus públics.

En relació amb l'assistència sanitària prestada pel Servicio Madrileño de Salud a un pacient afectat per COVID-19 que és beneficiari de MUFACE, el TS estima que és procedent la liquidació d'un preu públic a fi de reclamar a la companyia asseguradora, que col·labora per mitjà de concert amb l'esmentada mutualitat, la despesa generada per l'assistència indicada.

Així mateix, estima que malgrat la crisi sanitària provocada per la pandèmia de la COVID-19 l'assistència prestada a un pacient de MUFACE, no s'entén exclosa de les prestacions sanitàries que la companyia asseguradora està obligada a prestar segons el concert subscrit amb MUFACE.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

9. [Sentència 865/2023](#), d'11 de setembre, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia d'Astúries**, en matèria **d'actes administratius en relació amb els plans d'urbanisme**.

L'interessant de la sentència, més que el cas concret, que no deixa de ser la declaració de la invalidesa d'un pla urbanístic per infringir la legislació urbanística, basant-se en el principi de la jerarquia normativa, és que fa una anàlisi molt detallada dels actes administratius vàlids, de les irregularitats no invalidants, de la invalidesa dels actes, de la nul·litat de ple dret i interpretació i aplicació restrictiva, del principi de legalitat i del principi de jerarquia normativa en matèria d'urbanisme; així com, dins de la matèria d'urbanisme pròpiament dita, de planejament urbanístic, contingut, directrius i potestats; de l'elaboració dels plans i dels actes preparatoris; dels tràmits d'aprovació; de l'aprovació definitiva i efectes; de la publicitat i el dret a obtenir informació i impugnació en via administrativa i judicial; supòsits; causes i terminis.

SALA SOCIAL

10. [Sentència 1056/2023](#), de 14 de juliol, de la Sala Social del **Tribunal Superior de Justícia de Canàries**, en matèria de **càmeres de vídeo vigilància a les zones de descans dels treballadors**.

El TSJ de Canàries estima el recurs de suplicació i declara vulnerat el dret a la intimitat dels recurrents, condemnant l'empresa a procedir de manera immediata a retirar les càmeres de vídeo a la zona de descans dels treballadors.

Així, la sentència afirma que la instal·lació de càmeres de vídeo vigilància a les zones de descans dels treballadors vulnera els drets d'intimitat i de dignitat dels treballadors, per més que s'hagi instal·lat –segons al·lega l'empresa demandada– amb el propòsit de vigilar les màquines expenedores de productes alimentaris i la màquina de canvi de moneda instal·lada en aquesta zona.

La sentència afegeix que en aquest cas no s'ha superat el triple test de proporcionalitat, necessitat i idoneïtat, i a més no s'ha aportat cap prova que confirmi que s'havien sostret aliments i/o diners de les respectives màquines expenedores.

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

11. [Sentència 346/2023](#), de 16 d'octubre, del **Jutjat de Primera Instància núm. 57 de Barcelona**, en matèria de **lloguer social i òrgan judicial competent**.

El jutge de primera instància desestima l'acció de condemna a la part demandada d'oferir a la part demandant un lloguer social.

La recurrent (llogatera) va sol·licitar en aquest procés civil que es condemnés a la part demandada (propietari) un lloguer social, conforme a les disposicions establertes a la Llei del Parlament de Catalunya 24/2015, de 29 de juliol.

El jutge entén que el jutge civil no pot obligar la part demandada a oferir un lloguer social ja que entén que la controvèrsia de l'incompliment de l'obligació continguda en la Llei 24/2015, de 29 de juliol, s'ha de dilucidar en via contenciosa administrativa, sent els òrgans administratius els únics competents que podrien imposar aquesta obligació, sempre que es compleixi amb els requisits establerts en l'esmentada llei. A més, el subjecte passiu de l'obligació d'oferir un lloguer social, abans d'interposar la demanda de desnonament per precari seria el demandant inicial en aquest procediment, i no la societat successora d'aquell, que és la part demandada en aquest procés civil.

COMISSIÓ DE GARANTIA DEL DRET D'ACCÉS A LA INFORMACIÓ PÚBLICA (GAIP)

1. [Resolució 919/2023](#), de 5 d'octubre, en la qual es reafirma que en les sol·licituds que es reiteren sense fonaments els expedients es poden resoldre amb una simple inadmissió de la sol·licitud, a l'empara del que disposa l'article 88.5 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú, que permet declarar la no admissió de les sol·licituds que no tinguin fonamentació.
2. [Resolució 890/2023](#), de 5 d'octubre, en la qual afirma que la GAIP no és competent en relació amb les reclamacions que tinguin per objecte «preguntes amb resposta per escrits» a què es refereix l'article 166 del Reglament del Parlament de Catalunya, a diferència de l'accés a la informació pública article 6 i 8 del mateix reglament.

Així l'article 8 del Reglament del Parlament de Catalunya preveu una garantia d'accés a la informació dels diputats i diputades que es pot efectuar davant la Mesa del Parlament i davant l'Òrgan de garantia del dret d'accés existent a la seu parlamentària, o bé de «manera compatible amb l'aplicació d'altres mesures» (article 8.6) i no necessàriament davant la GAIP. Aquesta Comissió pot ser competent per

resoldre les reclamacions que els grups parlamentaris o els diputats i diputades individualment li demanin d'acord amb el que disposa l'apartat sisè de l'article 8 de l'esmentat reglament, sense que aquesta via tingui caràcter revisor d'una prèvia reclamació, efectuada en seu parlamentària.

3. [Resolució 827/2023](#), de 14 de setembre, en la qual estima que únicament en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat de Catalunya i d'acord amb la normativa reguladora del procediment administratiu, la GAIP reconeix que els expedients administratius han de ser posat a disposició de la persona interessada en un termini de cinc dies hàbils, llevat que sigui necessari ampliar aquest termini per causes justificades.

En aquest cas la GAIP afirma que és d'aplicació directa el Decret 76/2020, de 4 d'agost, de l'Administració digital. I, per tant, únicament en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat i en el cas de sol·licituds d'accés a expedients administratius electrònics, aquests han de ser exposats a les persones interessades en el termini de cinc dies llevat que per causes justificades siguin necessari ampliar aquest termini, tal com estipula l'article 66 del Decret d'Administració digital.